

A KISEBBSÉGEK ÜGYE ÉS A MAGYAR SAJTÓ

(Levél a szerkesztőhöz)

Kedves Kende Péter,

szeretnék egy rövid visszajelzéssel utalni mindannak látleletszerű pontosságára, ahogy Maga a Füzetek súlyát és szerepét honi viszonylatban elhelyezte.⁽¹⁾ Szavai minden összefüggésben egy józan magyar értelmiségi valóságérzékéről tettek tanuságot, olyanéről, akiben ezeken kívül megvan a jó értelemben vett diplomáciai érzék is.

Ezért ugyan nem kerestem volna meg magát, ehhez az a néhány mondat kellett, melyben a kisebbségi magyarok sorsának itteni visszhangtalanságáról beszélt, a sajtó vonatkozásában. Talán nem haszontalan, ha felhívom figyelmét a következőkre. Lehet, hogy a vezető lapok vezető emberei külön fejtágításban részesülnek a kussolás technikáját illetően, nem tudom. Ilyenekkel nincs érintkezésem. A sajtó közkatonái, így a nem fontos orgánumok felelősei, erre kifejezett direktívát nem kapnak, rábízzák a dolgot önfenntartási érzékükre. Ha a legkisebb püssz ilyen ügyben nyomdafestéket lát – és ez néha megtörténik – a külügy ír nekik egy igen kellemetlen episztolát, olyan látszatot keltve, hogy ez a sajtó közvetlen irányításától független akció. A külügy illetékes mókusai fenyegetően tárgyyszerű stílusban közlik, hogy magyar sajtóterméknek nincs joga az érvényben lévő külpolitikával össze nem egyeztethető grimaszokat vágni és egyáltalán. Itt nem arról van szó, hogy ki miként értékeli saját tapasztalatait, hanem a hon megbízhatóságáról szövetségesi hűség vonatkozásában. Amit Maga érthetetlen közönynek vél és a szabadabb lélegzettel össze nem férő szervilizmusnak, annak a háttérében ilyen levélkék állnak.

Budapest, 1983. július
(aláírás)

(1) A levélíró szavai egy 1983 nyáreleji rádióbeszélgetésre vonatkoznak (SzER).